

1

Era dissabte. El sol, potent i rabiós, abrasava la pell pigada i pàl·lida de l'Ona. La calor i la humitat quasi no la deixaven respirar. O potser era l'aire feixuc i contaminat que cobria el cel de manera quasi permanent. Fos com fos, així eren els juliols a Barcelona.

Hi havia molta gent, però l'Ona ja hi estava acostumada. S'havia criat en aquella ciutat de quasi dos milions d'habitants i vivia al punt més concorregut de la capital. El balcó de la seva habitació tenia vistes a la plaça de Catalunya, un dels llocs turístics més transitats. Aquella petita zona enrajolada mai no es buidava. Si no l'ocupaven els coloms, ho feien les persones. Però, normalment, hi havia de tot; persones alimentant els coloms o coloms damunt les persones.

La calor ja era una altra història. L'Ona estava segura que ningú que hagués viscut tota la seva vida a Barcelona no s'arribaria a acostumar mai a aquell alè infernal i enganxifós. Ella amb prou feines podia. Sortir al carrer durant aquells

dies, en plena onada de calor procedent d'Àfrica, era tota una odissea.

Els seus pares, ella i el Pol, el seu germà petit, acabaven de sortir de casa i creuaven la concorreguda plaça de Catalunya en direcció a la parada de metro que duia el mateix nom.

En un dels bancs de la part oest de la plaça hi havia una dona gran que donava pa als coloms. No era pas la primera vegada que la veia, però sí que seria l'última. Al banc contigu al de la dona, a uns quatre metres de distància, hi havia una parella. Se'ls veia feliços i relaxats, ignorants del que estava a punt de passar.

L'Ona va mirar els seus pares, que caminaven agafats de braç. El Pol corria no gaire lluny i espantava els ocells amb el seu camió de bombers acabat d'estrenar a la mà.

No faltaven ni cent metres per arribar a la boca del metro quan l'Ona va veure alguna cosa molt estranya. Havia tornat a girar la vista cap a la dona, però la dona ja no era allà. Al seu lloc hi havia un núvol gris, tan dens que semblava que es pogués tocar. Va afluir el pas, convençuda que la vista li estava fent una mala passada. Era impossible que aquella dona hagués marxat tan de pressa! El caminador que sempre utilitzava seguia al costat del banc, abandonat.

—Ona, què passa? —li va preguntar el seu pare en veure-la aturada.

Però l'Ona no podia parlar. Una intuïció irracional li deia que aquell núvol s'havia empassat la dona. Amb una premonició aterridora va girar el cap i va mirar una mica més enllà. Va deixar anar un crit quan va veure que un altre núvol com

aquell engolia la parella que tot just feia uns segons seia al banc.

—Papa, mama! —va cridar assenyalant amb el dit cap amunt—. Mireu!

Els seus pares van alçar la vista i van ofegar una exclamació. Milers d'aquells núvols espessos i irregulars queien del cel i atrapaven la gent.

De mica en mica, els ocupants de la plaça també van ser conscients del que passava i, en un instant, tot va canviar. La gent corria per totes bandes com formigues espantades, els crits i els clàxons eren un malson. El que l'Ona no sabia, però, era que allò que queia del cel no solament ho feia allà, sinó arreu del món. La gent era engolida per aquelles coses fosques i imparables i desapareixia sense deixar rastre.

L'Ona va córrer cap al Pol i el va agafar en braços. El seu germà se li va enroscar al cos com una serp. La noia va buscar els pares amb la mirada, però la gent anava amunt i avall i els havia perdut de vista.

No els veia enlloc, i només de pensar que una d'aquelles coses se'ls hagués empassat...

L'Ona no hi va voler ni pensar i els va cridar amb totes les seves forces, però hi havia massa soroll, massa corredisses, massa por.

De sobte, va localitzar la seva mare no gaire lluny, a tocar de la font, però el riu de gent que les separava era impossible de creuar. Volia plorar, volia cridar, però llavors va sentir una veu dins del seu cap.

«Ona, filla, no hi ha temps. Per fi s'han decidit a fer-ho. Has de tornar a casa i llegir la carta. Has de trobar la Perla i has de protegir el Pol passi el que passi, ell és l'únic que...»

La veu de la seva mare es va aturar. L'Ona no comprenia com havia pogut sentir-la. Era massa lluny i no li havia vist moure els llavis en cap moment!

El que sí va entendre, però, va ser per què la veu s'havia interromput. Un dels núvols havia aterrat damunt la seva mare i l'havia absorbit com una esponja atrau l'aigua.

—Mama!!! —va cridar l'Ona.

Però ja era tard. La seva mare ja no era allà.

El Pol plorava contra el seu coll i ella no sabia què fer ni cap a on fugir. Va buscar el seu pare amb la mirada, però no el veia enlloc. La impotència la dominava i no la deixava pensar ni actuar amb claredat. Hi havia fosc per totes bandes i l'aterria pensar que el Pol i ella fossin els següents. Estava tan atabalada que no va veure l'home de mitjana edat que s'aproximava a ells.

De sobte, algú li va arrancar el Pol dels braços i va començar a córrer amb el seu germà de només sis anys.

—Eh, no! —va cridar de seguida que va notar els braços buits—. Para, para!

L'Ona corria darrere d'aquell home mentre cridava sense parar que s'aturés. La seva jaqueta tenia un arbre estrany, com torçat, brodat al darrere i era del mateix color fosc que els núvols que l'envoltaven.

L'Ona estirava la mà cap al Pol, i el Pol cap a ella, però l'home corria més ràpid. De sobte, alguna cosa va fer que

s'entrebanqués. La velocitat a què anava la va fer volar tres metres més enllà. Quan va preveure que la caiguda seria dolorosa, va tancar els ulls amb força i es va tapar la cara amb els braços. Un fort vertigen va inundar tots els seus sentits.

Abans de tocar el terra i malgrat tenir els ulls ben clucs va passar una cosa ben estranya: va veure's a ella mateixa amb el Pol en braços mentre cridava la seva mare. Ni més ni menys que una rèplica exacta del que acabava de passar tan sols feia uns segons.